

IN MEMORIAM SABAHETA TABAK

*Iz duša mnogih zvukovi stižu, il' jadikovki il' zvuk defa blaga;
U dušu svoju pogledah – tek jadi, defu ni traga*

Jedni dolaze, drugi odlaze. Rađaju se djeca i duše se poput ptica uzdižu u visine. Priča života na ovome svijetu uvijek se iznova ponavlja, svi smo je iskusili, kao što će i oni koji nas slijede. Slijedimo paragrafe života, dok ne dođemo do posljednjeg. Iako umire ptica, umire čovjek, to nije let koji se zaboravlja već let koji ostaje zapamćen. Prestajemo govoriti, ali naš glas ostaje u srcu historije i nosi nas sa sobom do krajnjih granica bitka. Ovaj put, slušamo nečujni dragi glas dragog prijatelja i saradnika našeg časopisa.

Ovaj broj *Znakova vremena* izlazi lišen usluga našeg stalnog lektora i drage nam osobe Sabahete Tabak. Ovog ljeta, nakon kratke i teške bolesti, Sabaheta se odazvala pozivu Stvoritelja i preselila na bolji svijet.

Sabaheta Tabak završila je studij žurnalistike na FPN-u u Sarajevu, nakon čega je, negdje do polovine rata u BiH, radila u *Večernjim novinama*, a nakon toga kraće vrijeme na RSG radiju. Njena saradnja sa *Znakovima vremena* otpočinje 1998. godine i trajala je sve do prošlog broja našeg časopisa. Sabaheta je bila precizan i osjetljiv lektor. Mnogo puta znalo se desiti da zbog prijevoda određenog izraza, sintagme ili odabira riječi koje nije smatrala adekvatnima vodi duge i žustre rasprave s urednikom, autorima i prevodiocima. Te rasprave, naravno, rezultirale su kvalitetnijim jezičkim nivoom našeg časopisa, što je ponajviše bila upravo Sabahetina zasluga. Smatrala je da je ozbiljan pristup radu u medijima svojevrsna borba za očuvanje i zaštitu bosanskog jezika i jezički kaos u medijima držala je znakom svojevrsne krize identiteta u postratnom društvu.

Što god da kažemo o Sabaheti bit će premalo i nedovoljno, jer pero je nemoćno opisati potanko sve njene kvalitete i vrline. Ona je, kako bi kazao Imam Ali, bila čedo ahireta, a ne čedo dunjaluka. Jednostavno, u sebi nije imala vezanosti za ovaj svijet. Kao i ostali stanovnici Sarajeva, uspjela izdržati period opsade, ali je u poslijeratnom periodu Sabahetino srce naselila neka tiha duboka tuga. Patila je gledajući ljudsku pohlepu i škrtost, licemjerje i dvoličnost, gledajući kako se vjeru izvitoperuje i koristi za lične ciljeve, gledajući kako su iskreni vjernici u društvu poniženi i zanemareni. Boljelo ju je vidjeti kako protivnici vjere i oni koji trguju svojom vjerom, svako na svoj način, napadaju i ruše religiju, kako se moral u društvu sve više obezvređuje, kako karijerizam postaje uobičajeni stil života, kako nacionalizam i šovinizam pomračuju istinu i zastiru ljubav i čovjekoljublje. U sebi je nosila trajnu zabrinutost za društvenu etiku koju se kroz medije sve više narušava. Brinulo ju je propadanje tradicionalnog bosanskog morala primjetno posljednjih godina i sve veći gubitak identiteta u društvu. Te brige i strepnje, međutim, nisu je ometale u uživanju u ljepotama i radostima ovoga svijeta. Prirodne ljepote, prijatan miris planinskog bilja, lijepo cvijeće koje je brižno uzgajala, divne sevdalinke, djeca, dove i namaz, sve su to ljepote od kojih je svaka pojedina dovoljna da ispuni čitav život, a ona je znala duhovno uživati u njima. Bila je stalno vedra i nasmijana, kako u svakodnevnom životu tako i na bolesničkoj postelji. Onih dana dok je svjesno iščekivala sasvim izvjesnu sudbinu ni na trenutak nije odustajala od uživanja u mirisnom cvijeću i stalno je kroz prozor svoje bolničke sobe pogledom prelazila preko obližanjih planina.

U žalosti zbog rastanka s njom, valja se sjetiti stihova čuvenog sufije Ebul-Hasana Harakanija:

*Putevi su tvoji otvoreni i široki,
a putevi naši uski i žalosni.
Ti sada jesi u radosti i sreći,
a mi ostajemo za tobom žaleći.
A svi činimo ono što On hoće!*

■